

Az E-on és a gyilkos „üzletember”... avagy Magyarország tényleg ilyen?!

Vannak dolgok, amelyeket csak úgy lehetne elintézni egyszer és mindenkorra, ha az ember fogna egy AMD-t, és minden jogi valamint egyéb útvesztők kikerülésével kezébe venné az elintézésre váró ügyeit. Magyarul, nem egy dolog van, amit Magyarországon csak géppisztollyal lehetne megoldani, ismervé a bíróságok és az ügyvédek remek kapcsolatát, valamint a kiskapuláncot, amely soha nem az egyszerű ember, a fogyasztó érdekeit helyezi előtérbe, hanem azét, aki fizet... sokat fizet. Persze, a géppisztolyos ügyintézés nem megengedhető, csak a tehetetlen ember agyának szüleménye, álma. Így marad a bíróság, az évekig tartó pereskedés, és a multik aljas pofátlansága, rablása, csalása és büntetlen sikkasztása. De meddig még?

A négy halálos áldozatot követelő részeg „üzletember”-t sem bíróság elé kellene állítani, hanem vagyonát átadni a megmaradt 11 éves kisfiúnak, őt magát pedig egyetlen közeli tarkólövessel áthelyezni az örök vadászmezőkre. Nem, nem gyilkosságra felbujtás az, amit mondok, csupán egy megoldási lehetőség arra a rettenetes és Európában páriát ritkító helyzetre, amely ma Magyarországon tapasztalható. E részeg gyilkos már többször volt hasonló helyzetben, igaz ezekben az esetekben elvették a jogosítványát, majd rövidesen vissza is kapta. Nos, elsősorban ezeket az eseteket kéne kivizsgálni. Mikor és ki adta vissza a jogosítványt, s miért, milyen ellenszolgáltatás fejében? Mert, hogy lehetett ellenszolgáltatás, az bizonyos. Ismerünk olyan kapitányságokat, amelyek tagjait a közismert „vállalkozó” vadászvacsorára hívja, s neki e vacsora fejében, abban a városban és környékén nem lehet baja. Mint az sem ismeretlen, hogy a vadásztársaságok tagjai is – mint az új arisztokrácia -, olyan mértékű uram-bátyám kapcsolatot tart, amely erősebb a minden erkölcsi és törvényi kötelezettségnél. Amolyan ócska proli összetartásról beszélünk, amely a sajátos és egyéni érdekeken alapul. Tehát, ki adta vissza a részeg gyilkos jogosítványát? Melyik bíró bírálta el az ügyet? Ugyanis aki korábban többedik alkalommal sem intézkedett, mert a pénz és az ismeretség többet ért négy későbbi áldozat életénél, az maga is tettestárs, bűnszegéd, akit azért kell szigorúbban büntetni, mert hivatali kötelezettségét szegte meg, és rombolta ezzel a közkerkölcsöt. Golyó? Igen! Kínában. Nálunk inkább e sorok okoznak döbbenetet azokban, akik álszent és galád módon a demokráciába burkolózva ítélnék meg eseményeket és állítanak fel önmaguknak erkölcsi normákat. Azaz erkölcsstencségi normákat, amelyeket aztán remekül magyaráznak el, mint az erkölcsiség alapkövetelményét. Magyarország tehát egy olyan hely, amelyet egy nyugati ember nem ért meg, nem fog fel ésszel, de legtöbbször elképzelné sem tud hasonlót. És ebben az a legszomorúbb, hogy Magyarország képes volna másképpen élni és más erkölcsi normákat követni, de vezetői, az igazságszolgáltatás, az ügyészség, a rendőrség, a titkosszolgálatok, és maga a parlament is nem a közösség érdekeit, hanem az egyéni érdekeket tartja szem előtt. Persze nem annak az érdekeit, akinek az esetében ez jogos lenne, hanem az uram-bátyám érdekeket, amelyekért cserébe további érdekek merülnek föl, és teljesednek be.

De térjünk rá az eredeti témára, amely miatt felháborodásomban tollat fogtam. Ugyanis olyan mértékű az Eon Energia-szolgáltató Kft fogyasztóval szembeni pofátlansága, cinizmusa hogy az szavakban kifejezhetetlen.

A történet a következő: - Éves leolvasás van, mint ahogy ez

ismert minden tragikusan az Eon által kiszigerelt és e cégnek kiszolgáltattott magyar áram-és gázfogyasztó előtt. A 2010-es leolvasás döbbenetes eredményt hozott. A 2009-2010-ben fizetett 21.000 Ft-os havi átalány ellenére, a fogyasztásmérő adatai szerint 260.000.- Ft körüli összeget számlázott ki az Eon. (Sokkal megcsinálta, és sokan be is fizették.) Ekkor az Eonnak nem tűnt fel, hogy a fogyasztás megnőtt, s nem kérdezte meg egyetlen eonos sem, hogy ugyan milyen kisüzemet tartok fenn. Nekik természetes, ha az ügyfél sokat fizet... de próbálja meg nem befizetni. Nos, felhívtam az ügyfélszolgálatot, és megkérdeztem, hogy ilyen esetben mi a járható út. A kisasszony elmondta, hogy küldenek nekem egy eonost hétezerért, aki majd megnézi, hogy jó-e a fogyasztásmérő. Ezt ugyan köszönettel, de ismervé a céget, amely nem először akart átverni, elutasítottam, s olyan lehetőségről érdeklődtem, amely az eonhoz nem kötődik. Így került a fogyasztásmérőm a Budapest Főváros Kormányhivatalához tartozó, illetve annak részét képező Mérésügyi és Műszaki Biztonsági Hatósághoz, a Németvölgyi útra (igaz ríogatott az Eon, hogy ha jó az óra, akkor én fizetem a vizsgálatot, ami százezer-nél drágább...). Magam is ott voltam a vizsgálaton, ahol kiderült: ha eonos vizsgálja az órát, soha nem derül ki a fogyasztásmérő hiába, ugyanis szerkezeti hiba volt, ami azt jelenti, hogy a számláló bizonyos része szabadon forgott.

Az eon ennek a tudatában arról tájékoztatott, hogy a felszerelt új mérő adatai alapján fogják a következő leolvasás után kiszámolni az előző évi fogyasztást. Szó szerint így, az 1/948151/2011 iktatószámú levelükben: (VHSZ. 21. §. (1) bekezdése szerint „Ha a fogyasztásmérő-berendezés vagy annak valamely része hibásan mér, annak adatai számlázás alapjául nem szolgálhatnak.” szükséges az elszámolás helyesbítése is, amelyet a 273/2007. (X.19) Korm. Rendelet 2. sz. melléklete 21. §-a alapján az előírt következő elszámolás időszak lejártá után végzünk el. Ennek eredményéről írásban fogjuk tájékoztatni Önt...

Nos, a szolgáltató hazudott, ugyanis nem várták meg a következő elszámolási időszakot, amely 2012 júniusa lett volna, hanem leolvasatták az új mérőt három hónappal a felszerelés után, s ez alapján kiszámolták, hogy 2008-tól(!) én mennyivel tartozom. Bizonyára tartanak erre külön jól fizetett embert, aki a törvényeket és az előírásokat áthágva kijelent, hogy miért kell fizetnie a fogyasztónak mindenképpen. És itt nincs vége a történetnek. Újabb számlaköteg érkezett, amelynek végeredmény az volt, hogy ők tartoznak nekem 348.000 Ft-tal, de nem fizetik ki, mert összekönyvelték az általuk kiszámított adatok alapján. Így marad a tarozásom, amelyet ők számoltak ki, 90.000 Ft. (Bizonyára mégis velem akarják kifizettetni a mérő OMH általi vizsgálatát!) Értelmes magyarázat erre nincs, tehát bírósághoz kell fordulnom, mert mind a hibás mérő, mind az új felszerelés, az idegesség, a kiadások olyan mértékben leterhelnek, amely mérték csak polgári és büntető perben tudok rendezni – ha tudok rendezni. Miért a büntetőper? Mert az Eon csal, és sikkasztott is ebben az esetben. Ha taroznak, akkor a tartozást ki kellett volna fizetniük, mint azt a számlán jelezték is, szó szerint így: „Visszatulás postán. Teljesítési határidő 2011. november 4.” Am a teljesítés nem történt meg, helyette az újabb cinikus és pofátlan levél, amelyben ugyanazt közli az Eon, mint amit eddig, de - és ez a cinizmus – egy listát is küldtek azokról a felettes szervekről, amelyekhez panaszommal fordulhatok. (Arról szó sem esik, hogy az összekönyvelés tudtom és beleegyezésem nélkül történt, azaz, a saját, a nekem visszajáró pénzzel ők sajtjukként jártak el.) Megteszem a főljelentést, s panaszommal felkeresem az Eon által kilistázott felettes szerveket, hiszen nincs más választásom, de volt már részem a fogyasztóvédelem és PSZÁF esetében megtapasztalni, hogy két vagy lefizetett, vagy a kuncsaftot teljesen hülyére vevő gittegyeletről van szó. Ugyanis a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hivatal arról tájékoztatott szintén az Eon-nal kapcsolatban egy másik esetet illetően, hogy saját belső szabályzatuk szerint jártak el. A PSZÁF pedig az Erstebank aljaskodásaira reagálva azt írta, hogy nincs lehetősége az egyébként valóban törvénytelen dologba beleszólni... tehát, forduljak a bírósághoz.

Ez tehát Magyarország. És ez az Eon, és ez a hatóság, amely ellenőriz. Most ismét én kell, hogy járjaljak a saját igazam után, amelyet meg is fogok találni, mert ebben az ügyben, ha itthon nem megy a jogorvoslat, nemzetközi bíróságig is elmegyek. Am, ez annál is inkább kétséges, mert itthon a korrupció és a multik fenekének fényesre nyalása nem divat, de nemzeti sajtósság immár.

Jó volna tehát szabályozni, ki és mit tehet meg a magyar állampolgárral, mit enged a jog, és mennyire kell betartani egy kormányrendeletet. Mert ha az Eonra nem vonatkoznak bizonyos szabályok, törvények, és rendeletek, akkor miért vonatkoznak rám vagy más magyar állampolgárra?... Az Eon tehát, saját belső szabályzata alapján lop! Ennek pedig véget kell vetni a törvény szigorával! Megpróbálom, hiszen saját leveleik cáfolják saját belső ostobaságuk által megfogalmazódott döntéseiket. Mert ma is igaz, a hazug ember (ha ezek egyáltalán emberek) és a sánta kutya közötti összefüggés.

Es még arról nem is beszélünk, hogy a gázszolgáltatás számláján m³-ben fogyasztunk, de a fogyasztást kJ-ban számolják el úgy, hogy a fogyasztó semmiképpen se tudja ellenőrizni a számlán lévő adatokat, s úgy kénytelen (köteles) fizetni, hogy a szolgáltató mondja meg a „tűt”... Olyan ez, mintha a boltos az egyik kiló cukrot saját meglátása szerint edesebbnek tartva drágábban adná, mint a másikat, amelyik nem annyira édes.

Stoffán György

Első-olvasói észrevétel

Tudod Gyuri, újra elolvastam az eonos írásodat rájöttem, hogy végleg nem értem én ezt a világot. Értelenségemet fokozza a napi politika is, például az, hogy Töröcskei milliárdos lemond minden vagyonáról, eladja a Hírtv-ét, a Lánchíd rádiót, a dörgicsei Pántlika pincészetét, a Széchenyi bankot, mert hogy mindez az övé, vagy valamely százalékban az övé, mert kinevezik az állami adósságkezelő központ igazgatójává. Mekkora pénzt jelenthet akkor ez a tisztség? S miből van ott ekkora pénz, ha az áfa 25-ről 27 százalékra emelésére is szükség volt? Vagy az EVA hét százalékos emelésére? Mi zajlik itt? Egyidejűleg a Hírtv-ét és a Lánchíd rádiót megvásárolja a Magyar Nemzet főszerkesztője, Liskai. S nek miből telik arra? Ennyire jól fizettek a Magyar Nemzetnél? Vagy esetleg az nem is újságíró, hanem politikai állás, mi több, kriptopolitikai szerep? Mindezen történések középete ma egy 57 éves magyar kugrott a harmadik emeletről és szörnyet halt, mert megérkezett hozzá a kilakoltató végrehajtó. Ugyanezen a napon a kormány az IMF nyakába borult s lass csodát, a forint elkezdett erősödni. Róna Péternek lesz igaz, Papandreu és Berlusconi után a pénzhatalom eltakarítja Orbánt is, csak hetek kérdése, ugyanis egyértelmű, hogy az IMF ismételt behívása után most átmenetileg erősödik a forint, majd jön a következő spekulációs hullám, aminek elcsitításához már egészen másféle feltételek lesznek szabva. S a hülye fideszes média újságírói, Bayer, Szentesi-Zöldi ezt még mindig nem értik, vagy nem merik maguknak se bevallani.

Valójában az történik, hogy megérkezett az Antikrisztus. Itt áll az ajtóban s mi elvesztettük a kulcsot, amivel ki lehetne zárni, ha kedves az életünk.

„Erre a sátnál fölvezette egy magas hegyre, és egy szempillantás alatt fölvonultatta szeme előtt a földkerekség minden országát. Minden hatalmat és dicsőséget neked adok – mondta mert hisz én kaptam és annak adom, akinek akarom. Ha leborulva hódolsz előttem, az mind a tied lesz. Jézus elutasította: Irva van, Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj.” (Lk. 4, 5)

Le van írva, hogy minden, amit mi vagyunk, gazdagságunk, sőt, magának az életnek tartunk, kié valójában. A tulajdonos most eljött beszélni a lakbért az egész földön. Az Ur végig fogja nézni, efelől kétségünk se legyen.

gy

Sztálin terve Ukrajna kiéheztetésére

– a Vatikáni Titkos Levéltár dokumentumai –

Október végén mutatták be a római Orosz Ökumenikus Központban Athanasius McVay és Lubomyr Luciuk professzor könyvét, melynek címe: A Szentszék és a golodomor – a Vatikáni Titkos Levéltár dokumentumai Szovjet-Ukrajna 1932–33-as kiéheztetéséről.

Pontos adatok nincsenek, de becslések szerint 2,4 és 7,5 millió között lehet azok száma, akik 1932–33-ban éhen haltak a dús termőföldű Szovjet-Ukrajnában. A szándékosan előidézett éhínség (golodomor) célja a nemzeti érzelmű ukrán lakosság kiirtása volt. Az eseményekről a könyv egyik szerzője, Athanasius McVay ukrán származású kanadai görög katolikus pap beszélt a Zenitnek.

„A szovjet gazdaság teljes csőd volt. Az ideológiai alapon álló gazdasági elgondolások, a termelői kollektivizálás miatt az 1920-as évek végén hatalmas éhínség tört ki Oroszországban és Ukrajnában. Ettől a Szovjetunió politikailag meggyengült, ugyanakkor felerősödtek az ukrán függetlenségi törekvések. Sztálin úgy döntött, két legyet üt egy csapásra:

kiirtja a kulákokat, s egyúttal az ukrán nemzetiségre is csapást mér. 1932-ben betiltották a privat élelmiszertartalékolást, és az ukrán gazdákat fegyverrel kényszerítették terményeik beszolgáltatására. Az elkobzott élelmiszert a szintén élelmiszertiánnal küzdő orosz területekre szállították.”

McVay hozzátette: az éhínséggel kapcsolatos vatikáni dokumentumok nemcsak az események részleteit tárták fel előtte, hanem azt is, hogyan igyekezett a Szentszék beavatkozni, a világ elé tárni a tragédiát, enyhíteni az emberek szenvedését. „A pápa a Pro Russia Bizottság jezsuita elnökétől, Michel d'Herbigny püspöktől értesült a katasztrófáról. A francia püspök, akit szemtanúként tájékoztattak levélben, minden követ megmozgatott, hogy meggyőzze XI. Piuszt, indítsa meg a Szovjetunió javára, mint 1921-23-ban ő maga és elődje, XV. Benedek pápa is tette. XI. Piusz zokogva olvasta a híradásokat, és mindenképpen tenni akart valamit. Az egyházi vezetők és a diplomaták azonban sajnos egyetértettek abban, hogy a segély nem jutna el az emberekhez, mert a szovjet hatóságok tagadják a Sztálin által szándékosan előidézett éhínséget. Végül a pápa mindössze annyit tudott tenni, hogy egy ukrán kapcsolatokkal rendelkező német segélyszervezeten keresztül 10 000 olasz lírát küldött az éhező katolikusoknak.”

A kérdésre, mi lehet az oka annak, hogy míg a holokausztról mindenki tud, addig Ukrajna borzalmas, több millió áldozatot követelő kiéheztetéséről Nyugaton alig hallott valaki, a szerző így válaszolt: „A Szovjetunió és utódja, az Oroszorszá-

gi Föderáció máig tagadja, hogy az éhínség szándékosan Ukrajna ellen irányult. Más államokra is politikai és diplomáciai nyomást gyakoroltak, hogy ne terjesszenek semmiféle információkat, s főleg hivatalosan el ne ismerjék a holodomor tényét. A népi kérdés igazán bonyolult; a lényeg, hogy szándékos akció volt, amely elsősorban a Szovjetunió orosz és ukrán területein élő ukránok ellen irányult.”

Ma már filmek szólnak a holodomorról. Annak idején Malcolm Muggeridge és Gareth Jones voltak az első újságírók, akik Szovjet-Ukrajnába látogatva hírt adtak a történetről. Mások viszont szándékosan tagadták az éhínséget. A New York Times egyik vezető szakértője, Walter Duranty több cikkben állította, hogy nem volt éhínség Ukrajnában, s írásaiért még Pulitzer-díjat is kapott. „Ma már kormánydokumentumok, az általunk közreadott dokumentumok, valamint Muggeridge és Jones korabeli tudósításai igazolják, hogy a néhai Duranty tudósításai nem voltak téveszerűek. Nem tudom, mi lehetett emögött; de úgy hallottam, egyes tudósok a Pulitzer-díj posztumusz visszavonását kezdeményezték” – jegyezte meg McVay.

A most bemutatott, angol nyelvű könyv az ukrán éhínség egyedülálló, elsődleges és diplomáciai forrásokból merítő dokumentuma, amelyből az érdeklődők a XI. Piusz pápasága alatti Római Curia működését is megismerhetik. A kötet megírásához a szerző több mint tízezer oldalnyi, nagyrészt oroszul, kisebbrészt olaszul, franciául vagy latinul íródott anyagot olvasott el és fordított le – írja a Zenit.

Magyar Kurír

